

деяку ієрархію, де яка-небудь організація має перевагу з погляду її владної позиції. *По-н'яте*, мережа являє собою договірну структуру, що складається з набору контрактів, які виникають на основі погоджених формальних і неформальних правил комунікації. У політичних мережах діє особлива культура консенсусу. У цілому політична мережа являє собою систему державних і недержавних утворень у певній сфері політики, які взаємодіють між собою на основі ресурсної залежності з метою досягнення загальної згоди по політичному питанню, використовуючи формальні й неформальні норми.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ

1. Wamsley G., Wolf J. (eds.). *Refounding Democratic Public Administration. Modern Paradoxes, Postmodern Challenges*. London; New Delhi, 1996.
2. March J. *Administrative Practice, Organization Theory, and Political Philosophy: Ruminations on the Reflections of John M. Gaus* // *PS. Political Science and Politics*, 1997. Vol. 30. N 4.
3. Harmon M. *Decisionism and Action: Changing Perspectives in Organization Theory* // *International Journal of Public Administration*, 1998. Vol. 26. N 6–8.
4. Bo rzel T. *Organizing Babylon – on the Different Conceptions of Policy Networks* // *Public Administration*, 1998a. Vol. 76. N 2.
5. Knoke D. *Political Networks. The Structural Perspective*. Cambridge, 1990.
6. Milward H., Provan K. *Principles for Controlling Agents: The Political Economy of Network Structure* // *Journal of Public Administration Research and Theory*, 1998. Vol. 8. N 2.
7. Hindmoor A. *The Importance of Being Trusted: Transaction Costs and Policy Network Theory* // *Public Administration*, 1998. Vol. 76. N 1.

Хижняк О. В., канд. соціол. наук, доц.,
Фоломєєв М. А., канд. політ. наук, доц.,

Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна

ОЦІНКА МОДЕРНІЗАЦІЙНИХ ВЕКТОРІВ РОЗВИТКУ УКРАЇНИ ЯК ІНСТРУМЕНТ ЕФЕКТИВНОГО ПОЛІТИЧНОГО ПОЗИЦІОНУВАННЯ ПОЛІТИЧНИХ СИЛ (НА ПРИКЛАДІ М. ХАРКОВА)⁵

Можливість спрогнозувати результати виборів політичних сил в органи місцевої та державної влади є комплексним завданням, що потребує моделювання багатофакторної моделі з урахуванням реальних та потенційних ризиків та інших викликів. В даних тезах звертається увагу на потенційну корисність врахування оцінки громадянами модернізаційних векторів розвитку України як інструменту ефективного політичного позиціонування політичних сил для прогнозованого політичного позиціонування на виборах. В основу методології аналізу покладено допущення, що результати виборів за спостережуваний період можуть схематично бути представлені наступною логікою (див. Схему 1 нижче).

⁵ Підготовлено на основі досліджень та звітів Українського центру соціального інжинірингу та Інституту регіональної політики.

Схема 1. Основні етапи аналізу для перевірки робочої гіпотези

Політичні партії займають свою нішу через своє позиціонування як сили, що представляє азійський або європейський вектори модернізації. Ставлення до модернізаційних векторів розвитку можна уявити як ціннісні орієнтації, тому зміни протягом тривалого часу і динаміка такого поділу зазвичай незначна (доведено, що зазвичай цінності змінюються з поколіннями). Т.з. якірна ніша кожної партії лежить в одному з векторів розвитку України: азійському або європейському. Обидва вектори примикають до вектору «стабілізації», тобто позиції виборців, що не можуть визначитися з напрямком модернізації, для яких характерна певна консервативність, роблять, як правило, ситуативний вибір, приєднуючись до одного з макрополітичних проектів на основі факторів другого і третього порядків.

На результати позиціонування політичної сили істотно впливають додаткові фактори, а саме «порядок денний». «Порядок денний» – це ключова потреба/бажання виборців (наприклад, в 2014 р – це мир); правильний набір обіцянок вирішення повсякденних проблем виборців (наприклад, в 2015 р. – економічний блок проблем, питання виживання і т. д.); відповідність ідеального образу; відповіді на актуальні питання повсякденності (наприклад, ставлення до учасників Євромайдану – 2014 р., місцевий патріотизм і т. д.); специфічна комбінація психологічних, емоційних, ситуативних і інших чинників, які обумовлюють вибір політсил і т.д.

Кожна політична сила комбінує двома вищевикладеними логіками для отримання бажаного результату на виборах. Зміна результатів можливо за рахунок тих, хто вагається-прихильників стабілізації: яка з сил переконає в правильності свого проекту модернізації, у такий збільшиться електоральна підтримка, але не далі кордону якірного електорату опозиційного проекту

модернізації. В результаті виходять ніші основних політичних сил, які ми реконструювали за електоральними історіям.

Підтримка містянами тієї чи іншої партії обумовлена не тільки ставленням до модернізаційних векторах розвитку, на неї тимчасово можуть вплинути різні катаклізми або революції. У нашому випадку, Євромайдан 2014 істотно змінив пріоритети в векторах модернізації, а наслідки змінили як «порядок денний», так і структуру явки в 2014–15 рр. Однак, сьогодні логіка процесу обумовлює відтік до докризового рівня з деякою поправкою. Можна спрогнозувати, що «боротьба» за симпатії буде вестися за голоси тих, хто «вагається», захоплюючи актуальний «порядок денний» для утримання розгублених прихильників азіатського вектору.

Челомбітько М. В., студентка ф-т менеджменту,
наук. кер. – **Радіонова Л. О.**, канд. філос. наук, доц.,
*Харківський національний університет міського
господарства імені О. М. Бекетова, Україна*

ТЕХНОЛОГІЇ ЗАЛУЧЕННЯ ГРОМАДЯН ДО ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ: МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД

Для України в умовах територіальної реформи пошук більш досконалих моделей державного управління набувають особливої актуальності. Наукові напрацювання та еволюція державно-управлінських систем наочно показують, що застосування лише класичних підходів і методів не дозволяє перевести державні інститути на якісно новий рівень врядування. Подібна ситуація зумовлює необхідність докорінного перегляду численних теорій і практик, відмови від застарілих моделей та формування сучасної парадигми державного управління й побудови на її основі управлінської системи, яка б відповідала викликам сьогодення та була спроможна ефективно функціонувати в умовах динамічності змін [1].

Серед сучасних концепцій, що обґрунтують важливість конструктивної ролі громадян як повноправних політичних акторів у формуванні політики, вигідно виділяється теорія демократії участі або партисипативна демократія [2]. Прихильники якої ведуть активний пошук каналів ефективного залучення громадян до процесу вироблення та прийняття державно-управлінських рішень поза межами електорального процесу. Отже, особливої актуальності набуває наукова розробка та впровадження у практику дійових методик і технологій забезпечення участі громадян у прийнятті й реалізації управлінських рішень, що забезпечить урахування їх інтересів.

Досвід демократично розвинутих країн засвідчує використання безліч публічно-правових інститутів, які забезпечують широке застосування різних форм участі населення в процесі прийняття управлінських рішень як на місцевому, так і на загальнонаціональному рівнях. Будь-яке державно-управлінське рішення в описаній системі правління набуває тим більшу